

Bilag C.

Overaccoucheuren og Overlægen

ved den Kongl. Fødsels- og Plejestiftelse.

2. September 1906.

Da Hr. Inspektøren har anmodet mig om en Udtalelse angaaende § 17 i Udkast til Forslag til Lov om udenfor Ægteskab avlede Børns og disses Mødres Retsstilling m. m., skal jeg desangaaende fremsætte følgende.

Medens i Udkastet gennemgaaende de nævnte Børns Forhold søges forbedrede gennem Fordringer, der stilles til Faderen, kommer i § 17 Kollisionen mellem Moderens og Barnets Interesser frem, og det gælder altsaa om at veje disse mod hinanden. Jeg vil da straks udtale, at det forekommer mig, at § 17 gaar førstnævnte *unødvendigt* nær. De Bestemmelser, der gælde for vor Fødselsstiftelse, ere jo næsten 150 Aar gamle; men Motiverne til dem, særlig den Skam, der klæber ved at blive besvangret udenfor Ægteskab, har ikke i denne lange Aarrække tabt det mindste i Betydning — man kan maaske endog sige tværtimod. Dette, at vor Fødselsstiftelse staaar aaben for enhver ugift Kvinde uden Hensyn til Alder, Stand, Nationalitet, Konfession eller andet — blot fordi hun er en ulykkelig, der trænger til et Ly, hvor der kan gives hende den nødvendige Hjælp, uden at Begivenheden behøver at blive bekendt, en Foranstaltning, *hvorved tillige den nyfødtes Liv og Sundhed sikres i størst muligt Omfang* — denne Ordning vækker Beundring overalt i Verden, hvor den er kendt. Det Gode, der ved den nugældende Ordning er ganske særlig betydningsfuldt for den ugifte Kvinde, er den Bestemmelse (jfr. Lov af 9. April 1891 om det offentlige Fattigvæsen § 21, sidste Punktum), at Fødsler *ikke* anmeldes for den Kommune, hvor Kvinden har opholdt sig Timaanedersdagen før Fødslen, hvilket i de fleste Tilfælde vil sige Hjemstedskommunen. Det er denne „Anmeldelse“, for hvilken mange af de ugifte gruer, det er herved, at „deres Skam“ — og deres Families Skam maa man tilføje — vil blive almindelig bekendt. Man kan herimod indvende, at det dog kun sjældent i Længden lykkes en ugift Kvinde at skjule, at hun har et Barn. Men Erfaringen viser — mærkeligt nok kan man gerne sige — at det i det almindelige Omdømme gør en stor Forskel, om Begivenheden er frisk eller ligger flere Aar tilbage i Tiden. Saadanne „gamle Skader“ kommer man i Reglen lettere over; det er ved Opdagelsen af Svangerskabet, ved Fødslen, med andre Ord paa det Tidspunkt, hvor Kvinden, *og vel at mærke ogsaa Barnet*, trænger allermost til Støtte af Slægten, at dennes Vrede blusser stærkest op, at den snarest „forskyder“ den (d. v. s. de) ulykkelige.

For at man skulde ophæve de nugældende Bestemmelser, maatte man kunne paavise, at der til disse klæber meget store Ulemper for Barnet. Thi den Betragtning, at de skulde virke stimulerende paa Usædeligheden, forekommer mig saa lidet begrundet, at der næppe behøves mange Ord for at imødegaa den. Der foreligger ikke en eneste Kendsgerning eller Erfaring, der støtter den; og Ulemperne ved at have et Barn er, ganske bortset fra Ulemperne ved Fødsel og Barselseng, for de fleste ugifte Kvinder saa store, at det kan erklæres for yderst usandsynligt, at de, idet de indlade sig paa en kønslig Forbindelse, opstiller den Berregning: Naa, selv om det gaar galt, have vi jo Fødselsstiftelsen at ty til!

De Ulemper, der for Barnet opstaar ved den berørte Ordning, er (bortset fra den undertiden tilstedeværende Hindring for at erfare Moderens Navn, og hvorom senere skal tales) væsentlig af formel juridisk Art, men af grumme ringe